

Arrest

nr. 248 876 van 10 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 9 januari 2020.

1.2. Op 7 juli 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 14 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw twee zonen, dochter (M. O., W. C. N. CGVS 1801338, O.V. 8715180; M. O., W. J. CGVS 1713539, O.V. 8439038; M. O., Y. J. 1801339, O.V. 8715181) en echtgenoot heel uw leven in Caracas. U werkte bij de provinciale bank gedurende 23 jaar. In 2009 kochten jullie een boerderij in Tachira, waar jullie af en toe naar toe gingen.

In 2015 werd uw echtgenoot opgeroepen door de reservisten voor een opleiding voor de Militia Bolivariana, maar hij weigerde. Uw echtgenoot besliste daarom Caracas te verlaten en hij ging naar jullie boerderij in Tachira.

In 2015 schreef uw zoon W. artikelen voor de Havana Times, waarin hij zich uitsprak tegen de regering. W. ontving bedreigingen van mensen die eisten dat hij zou stoppen met zijn activiteiten, waarop hij verhuisde naar Ecuador.

In januari 2016 werd een vriendin, R. genaamd, vermoord door de afpersers van El Paraiso, omdat haar man een politie agent was. Omwille van haar dood, kwam W. terug naar Venezuela. Hij nam deel aan twee of drie protesten.

Tegen uw advies in besliste uw andere zoon W. om, nadat hij was afgestudeerd, te beginnen werken voor de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas). Jullie werden ondertussen nog steeds bedreigd via de telefoon.

In mei 2016 probeerden de colectivos uw dochter te ontvoeren toen zij op school was, maar zij slaagden hier niet in. U probeerde een klacht in te dienen, maar de politie zei u dat, indien het om colectivos ging, zij u niet verder konden helpen.

In augustus 2016 probeerden de colectivos uw huis binnen te dringen, maar zij slaagden hier niet in. Opnieuw probeerde u klacht in te dienen, maar u kreeg hetzelfde antwoord. U besliste toen om uw dochter te brengen naar jullie boerderij in Tachira.

Op 4 april 2017 ging W. naar een protestactie en werd hij samen met vele anderen meegenomen door de Guardia Civil. Ze zeiden dat als hij zou blijven deelnemen aan zulke acties, hij vermoord zou worden. Ze werden weer vrijgelaten en W. is die zelfde avond vertrokken naar Tachira, van waaruit hij zijn reis naar België regelde.

In september 2017 nam u om wille van de bedreigingen ontslag, besliste u weg te gaan uit Caracas en zich te vestigen op jullie boerderij in Tachira.

Gedurende de periode dat u Tachira als thuisbasis had, verplaatste u zich voortdurend tussen Cucuta (Colombia), Tachira en Caracas, om medicijnen te halen en te brengen naar uw zieke moeder. In december 2017 was uw moeder gevallen, en keerde u terug naar Caracas om voor haar te zorgen.

In april of mei 2018 belde uw echtgenoot u om u te zeggen dat de paramilitairen hem en jullie dochter hadden bedreigd in Tachira en dat zij samen naar Peru zouden gaan. Na een tijd stuurde uw echtgenoot jullie dochter terug naar Venezuela en in september vertrokken zij en W. samen richting België.

Op 28 november 2018 stierf de grootvader van uw echtgenoot een verdachte dood, dichtbij jullie boerderij in Los Palmares. Gezien de begrafenis vlakbij was, besliste u even langs uw boerderij te gaan. U werd onmiddellijk aangevallen door paramilitairen die vroegen wat u daar deed en u zeiden dat u over twee uur weg moest zijn daar. Indien u niet zou gehoorzamen zouden ze u laten verdwijnen. U verliet de boerderij en vertrok naar Cucuta.

Uw kinderen kwamen terug aan in Venezuela op 31 december 2018 en verbleven er enige tijd. Alle drie uw kinderen en uw echtgenoot kwamen naar Cucuta, waar u ondertussen nog steeds zat. U smeekte uw zoon W. om uw dochter mee te nemen naar België, gezien zij ziek was. Uw drie kinderen vertrokken uiteindelijk in april 2019 naar België. Uw echtgenoot ging Colombia verder in, gezien Cucuta –gelegen aan de grens- te gevaarlijk was voor hem.

Ondertussen ging het slechter met uw moeder en besliste u om terug te keren naar Caracas. De leden van de plaatselijke kerk hielpen u met de oversteek van de brug naar Venezuela, aangezien u veel angst had. Eenmaal over de grens, pakte u een bus naar San Cristobal. Toen u weer in Venezuela was, zette u uw praktijk van constante verplaatsingen tussen Colombia, uw boerderij en Caracas, verder.

U besliste om uw kinderen een bezoek in België te brengen. U verliet Venezuela op 3 oktober 2019 en nam het vliegtuig op 9 oktober 2019 in Colombia. U vloog naar Frankrijk, kwam daar aan op 10 oktober 2019 en nam diezelfde dag de trein naar België. Gezien u erg onder de stress leed en uw kinderen bezorgd waren om u, smeekten zij u om hier te blijven. U besliste vervolgens om asiel aan te vragen in België.

In december 2019 keerde uw echtgenoot terug naar Venezuela en daar leeft hij op dit moment ondergedoken.

Op 9 januari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u identiteitskaart, paspoort, migratiekaart van Colombia en bewijs van voertuig neer. Ook legt u de overlijdensakte van uw moeder neer; een document ter registratie van fiscale informatie; het contract van uw huis en boerderij; een Google maps kaart van het grondgebied rond uw boerderij, van de afstand tussen uw woonplaats en die van de colectivos, van de route van uw boerderij in Los Palmares naar Cucuta in Colombia; foto's van de beschadigingen van uw auto; uw huwelijksakte en een foto waarop u te zien bent met een krant.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u zich grotendeels beroept op dezelfde feiten als deze die uw kinderen hebben aangehaald in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming. Uw kinderen hebben alle drie reeds internationale bescherming verzocht in België en hun verzoek werd telkens geweigerd. Allen gingen in beroep maar de RvV besliste eveneens telkens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Zo werden de bedreigingen die W. volgens u ontving, ongeloofwaardig bevonden. Zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd dan ook afgewezen op 5 november 2018 en dit voornamelijk omdat er aan zijn opeenvolgende incoherente verklaringen geen enkel geloof kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beaamde de argumentering van het CGVS.

Ook het tweede verzoek van W. werd afgewezen, waarin onder andere de moord op zijn grootvader op 28 november 2018 werd opgeworpen en uw vertrek naar Colombia naar aanleiding van de problemen van uw familie met de paramilitairen na zijn dood op uw boerderij in Tachira (CGVS 18/01338Z p. 3). Er werd geen geloof gehecht aan deze feiten gezien deze voortkomen uit de reeds ongeloofwaardig geachte problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste verzoek. Er werd geen beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld tegen deze beslissing.

Tot slot werd het derde verzoek van W. ook afgewezen, gezien er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweringen dat hij een oproepingsbrief had gekregen van het CICPC om opnieuw in dienst te treden en dat hij anders beschuldigd zou worden van landsverraad (CGVS 18/01338Y p. 2).

Verder werden ook de feiten die W. volgens u meemaakte, ongeloofwaardig bevonden. Zo werd zijn verzoek om internationale bescherming afgewezen omdat enerzijds geen geloof kon worden gehecht aan enkele van zijn verklaringen en anderzijds zijn problemen niet actueel waren. Zo beriep W. zich op vervolgingsfeiten van zijn zus en broer, die reeds het voorwerp waren geworden van een definitief arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 230047/ IV, p. 15 en p. 16). Het laatste artikel dat W. schreef voor de Havana Times was in 2013, waardoor het risico op veroordeling en opsluiting niet

aannemelijk werd bevonden. Het protest waarbij hij werd opgepakt door de Guardia Nacional in april 2017, en het land diende te verlaten, werd ongeloofwaardig bevonden (RvV 230047/ IV, p. 17 en p. 18). Hij diende geen nieuw verzoek in.

Wat betreft de ontvoeringspoging van uw dochter Y. in mei 2016, werd er op basis van haar verklaringen geen oorzakelijk verband vastgesteld tussen de poging en de problemen van uw echtgenoot en zo(o)n(en) (RvV, 226292/IV p. 10). Haar tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard omdat de feiten die zij daar aanhaalde voortkwamen uit de reeds ongeloofwaardig geachte problemen die ze aanbracht in het kader van haar eerste verzoek. Haar derde verzoek werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard omdat zij geen elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakte. Het beroep tegen deze beslissing van Y. bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd om de zelfde reden verworpen (RvV, 236410/ IV p. 18 en p. 19).

Waar u in uw eigen verzoek verwijst naar feiten die reeds werden behandeld in het kader van de verzoeken van uw kinderen – waarin werd geoordeeld dat zij geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade konden aantonen – kan u bijgevolg evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

U haalt voorts nog aan dat de colectivos druk op u legden om er voor te zorgen dat uw echtgenoot terug zou keren naar Caracas, aangezien de reservisten burgers moesten opleiden in wapens, omdat er angst was dat de VS in Venezuela zou binnenvallen (CGVS, p. 12). In dit verband is het erg opvallend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over uw problemen met de colectivos omwille het werk van uw echtgenoot of de eis van de autoriteiten dat hij zijn werk terug zou opnemen. U stelt louter Caracas te hebben verlaten omwille van problemen met de colectivos omdat jullie het regime niet zouden steunen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Nog opmerkelijker is echter dat niemand van uw kinderen in een van hun verzoeken om internationale bescherming iets vermeldt over problemen met de colectivos omdat de autoriteiten willen dat uw echtgenoot zijn job in het leger terug opneemt. Deze vaststellingen doen ernstig twijfelen aan deze beweerde problemen.

Bovendien bent u vaag en weinig overtuigend over hoe de colectivos precies druk op u uitoefenden opdat uw echtgenoot zou terugkeren. U verklaart dat, eenmaal het begon – telefonische bedreiging, poging van ontvoering, beschadiging auto -, het een waterval was aan incidenten (CGVS p. 12 en p. 13). Gevraagd hier verder op in te gaan toont u enkele documenten en zegt u dat jullie auto werd bespoten met graffiti. U geeft geen verdere uitleg over de wijze waarop u onder druk werd gezet om uw echtgenoot terug naar Venezuela te laten komen (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd of de colectivos in hun bedreigingen ooit rechtstreeks iets over uw echtgenoot hebben gezegd, antwoordt u ontwijkend. Zo zegt u dat ze rechtstreeks uw echtgenoot, uw zoon W. en later ook uw zoon W. bedreigden. Ze zeiden dat u goed voor uw dochter moest zorgen. Verder begint u uit te leggen hoe de politie de colectivos beschermt en hoe men hierdoor geen klacht kan indienen tegen hen (CGVS p. 14).

U wordt gedurende verschillende jaren bedreigd door de colectivos die per sé willen dat uw echtgenoot terugkeert naar Caracas. Deze colectivos wonen op nog geen 11 minuten van uw appartement (CGVS p. 8). Ondanks de langdurigheid en intensiteit van de bedreigingen, en ondanks het feit dat ze vlak bij u woonden, blijkt dat ze u slechts één keer hebben aangesproken in persoon maar dat uit dit incident geenszins blijkt dat zij zouden eisen dat uw echtgenoot zou terugkeren en zijn werk bij het leger zou opnemen. Wanneer namelijk voor een eerste keer wordt gevraagd of u de colectivos ooit in fysiek bent tegengekomen, antwoordt u dat men ze echt wel herkent aan hoe ze er uit zien. Ze verplaatsen zich met motors en houden hun hand aan hun riem zodat men hun wapen kan zien. Toen u op een keer een zak met voedsel van de regering was gaan kopen, pakten de colectivos uw zak af en zeiden ze dat u niet tot het vaderland behoorde (CGVS p. 13). Wanneer daarop vervolgens wordt gevraagd of u ooit nog een andere interactie met hen hebt gehad, antwoordt u dat het enkel de telefonische bedreigingen waren. Wanneer wordt gevraagd of zij ooit iets in persoon hebben gezegd tegen u, antwoordt u dat dat eigenlijk niet zo was. U herhaalt nogmaals het incident met de voedselzak, u vernoemt de poging tot inbraak, de beschadigingen aan uw auto en de poging tot ontvoering van uw dochter (CGVS, p. 14). Wanneer specifiek wordt gevraagd of u de colectivos, die u bedreigden via de telefoon, soms tegen kwam op straat, antwoordt u dat u dat eigenlijk moeilijk kan zeggen want zij wisten wie u was, maar u wist niet wie zij waren. U wordt geconfronteerd met het vreemde feit dat deze colectivos u nooit in het echt hebben bedreigd, terwijl zij tegelijkertijd op slechts 11 minuten van u wonen en u reeds jarenlang bedreigen, waarop u zegt dat u het eigenlijk ook niet zou weten en graag wel zou willen weten. Volgens u ging het vooral om een drukmiddel wat betreft u man, en dat u niet zo interessant was voor hen aangezien u niets van wapens wist (CGVS p. 14).

Dat u sinds 2015 – wanneer ze uw echtgenoot zouden hebben gevraagd om die opleiding in het leger te geven – slechts één keer in persoon zou zijn benaderd, en dan nog slechts om een zak voedsel af te nemen, doet verder twijfelen aan uw beweerde vervolging omwille van uw echtgenoot.

Wanneer u wordt gevraagd of u los van het beschadigen van de auto, gedurende de twee jaar dat u niet naar uw appartement ging, nog bedreigingen heeft ontvangen, antwoordt u dat u er gewoon niet was om de bedreigingen te ontvangen. U hoopte dat ze door jullie vertrek, u en uw familie zouden vergeten maar u was er zeker van dat indien ze u zouden zien, de bedreigingen gewoon voort zouden gaan (CGVS p. 12).

Dat u reeds jaren vervolging van de autoriteiten en de colectivos vreest maar dat dit nooit verder kwam dan telefonische bedreigingen, een poging tot inbraak en het afnemen van een zak voedsel doet verdere twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Indien u daadwerkelijk vervolgd zou worden door de almachtige Venezolaanse autoriteiten kan verwacht worden dat dit op een doortastendere manier zou gebeuren dan deze loutere feiten die u aanhaalt.

Aan de hand van bovenstaande verklaringen kan u niet aantonen daadwerkelijk door de colectivos geïsoleerd te worden om uw echtgenoot terug naar Venezuela te laten komen en zijn werk in het leger terug te laten opnemen.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u niet naar België kwam om de bedreigingen en de problemen die u kende te ontvluchten. U wou voor een kortere periode naar België komen om uw kinderen te zien; u had uw oudste zoon al lang niet meer gezien. Bovendien wachtte in Venezuela u nog de verantwoordelijkheid voor de zorgen van uw moeder (CGVS p. 6). Dat u omwille van familiale redenen naar België zou komen, wijst niet op een concrete angst voor vervolging. U was immers initieel van plan terug te keren naar Venezuela, maar keerde niet terug omdat uw kinderen u vroegen om hier te blijven (CGVS p. 7 en 8).

Uw paspoort werd bovendien verlengd in januari 2018, nog nadat u uit Caracas zou zijn gevlucht. U reisde er zonder enige problemen te kennen op legale wijze in oktober 2019 mee uit het land (CGVS p. 11). Dit wijst evenmin op vervolging door de Venezolaanse autoriteiten.

Ook blijkt niet uit uw loutere deelname aan enkele politieke marsen dat u een risico zou lopen bij terugkeer naar Venezuela (vragenlijst CGVS, vraag 3). U verklaart dat uw politieke overtuiging tegen Maduro was, maar dat u niet politiek actief was aangezien u voor uw moeder moest zorgen. U heeft slechts deelgenomen aan twee marsen. Gevraagd wanneer deze marsen waren en of u er meer over kunt vertellen, antwoordt u naast de vraag en zegt u dat er heel wat marsen waren en dat de colectivos toen ook actief waren. Gevraagd wanneer u zelf heeft deelgenomen aan de twee marsen zegt u dat u zich dat niet meer herinnert. Gevraagd wanneer het ongeveer was, lang geleden of recent, zegt u dat het zeker niet zo lang geleden was.

U antwoordt vaag dat het in 2018 was toen u op reis was en dat u toen wel kon deelnemen, maar dat u anders voor uw moeder diende te zorgen (CGVS p. 7). Uw verklaringen zijn geenszins overtuigend maar duiden hoe dan ook niet op een actieve politieke betrokkenheid. Als gevolg van het louter deelnemen aan twee marsen kan u een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade niet aantonen.

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op*

https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u als gevolg van deze twee marsen in 2018 niet bekend bent bij de Venezolaanse autoriteiten.

Uw paspoort en uw identiteitskaart hebben betrekking op uw Venezolaanse identiteit en herkomst die niet onmiddellijk betwist worden. De huwelijksakte heeft betrekking op het huwelijk tussen u en uw echtgenoot, dat niet in twijfel wordt getrokken.

Het bewijs van eigendom van uw voertuig bewijst enkel dat u dat voertuig bezat. De foto's die u echter neerlegde over de beschadiging van uw voertuig stellen op zich geen oorzakelijk verband vast met de problemen die u beweerde te kennen met de colectivos en dienen slechts ter aanvulling van een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Hetzelfde geldt voor de migratiekaart voor Colombia die u neerlegde. De foto waarop u een krant vasthoudt bewijst in deze zin ook niets.

De Google Maps kaarten die u neerlegde van de afstand tussen uw woonplaats en die van de colectivos; van uw boerderij in Los Palmares naar Cucuta, Colombia en van het gebied rond uw boerderij dienen slechts als indicatie bij een geloofwaardig relaas en kunnen louter op zich de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Het overlijden van uw moeder heeft niets te maken met uw problemen, waardoor de overlijdensakte van uw moeder niet relevant is voor uw dossier. Wat betreft de registratie van fiscale informatie en het contract van uw huis en uw boerderij dient te worden opgemerkt dat ook deze louter op zich geen wijzigingen kunnen aanbrengen aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw beweerde problemen in Venezuela.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets>, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*).

Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Alle drie uw kinderen studeerden, en twee van hen volgden zelfs hogere studies (CGVS 1801338; 1801339; 1713539, feitenrelaas). Naast jullie appartement in Caracas, hadden jullie een eigendom in San Cristobal (CGVS p. 3 en p. 5). Zowel u als uw man werkten, en hierbij verklaart u zelf dat u heel goed verdiende (CGVS p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een

situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, dewelke een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”).

Met betrekking tot het Verdrag van Genève stelt verzoekster dat zij ernstige vervolgingen en bedreigingen voor vervolgingen heeft ondergaan en dat de bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van erge politieke zowel als economische crisis in Venezuela, waar de onveiligheid ook verontrustend is. Zij betoogt als volgt: “Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst omdat de colectivos haar mishandelt en bedreigd hebben, wegens haar toegeschreven politieke overtuigingen (art 48/3, §5, Vreemdelingenwet). Zij is tegen het regime van Nicolas Maduro. Haar zonen waren politiek actief. Haar echtgenoot, als ex-lid van de strijdkrachten, weigerde om de Milicia Bolivariana te opleiden. Zoals door de hieronder vermeldde objectieve bronnen aangetoond, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. We verwijzen al naar arrest nr 227 665 van 21/10/2019 van uw Raad waarin duidelijk gesteld werd dat "burgers met een specifiek profiel - overheidskritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel- worden geïsoleerd en te maken kregen met geweld

gepleegd door het Venezolaans leger, en politie, de inlichtingendiensten en de "Colectivos Chavistas". (pagina 11), en dat "iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert" (p. 11), zowel als dat "politieke tegenstanders en demonstranten geveest worden door de veiligheidsdiensten" (pagina 12). Dit is van toepassing aan verzoekster, die door de collectivos wordt gezien als een tegenstander vanwege haar toegeschreven politieke overtuigingen". Bovendien heeft de onveiligheid een nieuw drempel bereikt, en geweld werd zowel door het leger, de politie, de colectivos, als door gewapende bendes gepleegd, zonder dat slachtoffers bescherming van hun overheden verkrijgen kunnen".

Zij verwijst vervolgens naar het standpunt van het UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016 (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions*) en stelt dat daarin een aantal belangrijke principes naar voor worden geschoven voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging in een context zoals deze van Venezuela en citeert paragrafen 12, 18 en 19 van deze Guidelines. Zij stelt verder dat "Op 04/07/2019 hebben trouwens de Verenigde Naties opnieuw een verslag gepubliceerd waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert "aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government." A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others." (zie in bijlage UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>)".

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoekster er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente "COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire" van april 2019 (p. 5) bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Zij stelt dat uit deze COI Focus blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid (p. 21 en 22). Voorts zijn er "collectivos" die als "echte paramilitaire groeperingen van Venezuela" worden beschreven (COI Focus, p. 9-10) en blijkt (COI Focus, p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017).

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van verzet stelt verzoekster het volgende: "Elke vorm van oppositie wordt inderdaad in Venezuela onderdrukt. Leden van de oppositie, zowel als gewone betogers worden willekeurig gearresteerd, en in menonterende omstandigheden detineert. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie. Het recente verslag van de VN (UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>) bevestigt het feit dat, in tegendeel tot wat de CGVS beweert, de regering verder willekeurig geweld inzet tegen burgers en leden van de oppositie. Zelfs familie leden van oppositie leden, die niet zelfs betrokken zijn in politiek, worden als doelwit genomen, binnen de politiek van intimidatie en repressie van de regering. De VN vermeldden: "During the reporting period, civil and military forces have allegedly been responsible for arbitrary detentions; ill-treatment and torture of people critical of the Government and their relatives: sexual and sender-based violence in detention and during visits: and excessive use of force during demonstrations". Men leest ook: "The incidence of alleged extrajudicial killings by security forces, particularly the special forces (FAES), in the context of security operations has been shockingly high, the report states. In 2018, the Government registered 5,287 killings, purportedly for "resistance to authority, " during such operations. Between 1 January and 19 May this year, another 1,569 people were killed, according to Government figures. Other sources suggest the figures may be much higher. The report also notes that as of 31 May 2019, 793 people remained arbitrarily deprived of their liberty, including 58 women, and that so far this year, 22 deputies of the National Assembly, including its President, have been stripped of their parliamentary immunity. " Bovendien, werden tijdens de protesten tegen de regering tussen januari 21-25/2019 opnieuw 900 betogers gearresteerd, en 41 gedood door de politie. Op 21/03/2019 werd de chef staf van de beweging van Juan Guaido Roberto Marrero door de politie gedetineerd, op voorwendsel van het voorbereiden van een terroristisch aanval (zie in bijlage Al Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis->

[latest-updates-190123205835912.html](https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis-latest-updates-190123205835912.html)). Ook buitenlandse journalisten werden gedetineerd (zie in bijlage A1 Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis-latest-updates-190123205835912.html>). Sinds 2014, werden meer als 12.400 mensen gearresteerd, wegens deelname aan manifestaties (zie Coi Focus van april 019, p 14)." Verder stelt verzoekster dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden. Zij wijst er op met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, "Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro", van 20 februari 2019 dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechtelijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Zij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat "mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden" (met verwijzing naar Human Rights Watch, "Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused" van 9 januari 2019 – stuk 7). Verder verwijst zij naar pagina 14 van de "COI Focus Vénézuéla – Situation sécuritaire" van 4 april 2019 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun "onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is" en dat ook mensenrechten verdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld.

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoekster er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat "de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar" en citeert daartoe de COI Focus Venezuela - Veiligheidssituatie (addendum) van 01.07.2019, p. 12.

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoekster aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoekster duidelijk aangeven dat "de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt". Verzoekster wijst hieromtrent onder meer op het feit dat "over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]" (met verwijzing naar "COI Focus Vénézuéla - Situation sécuritaire" van 20 april 2018, p. 34); dat "bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]" (met verwijzing naar The New Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point" van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basisdiensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom" van 9 maart 2019) en dat "de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]" (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stelt verzoekster dat "vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding" en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, "Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation" van 28 mei 2019) en verwijst zij naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot "het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten" (COI Focus, p. 40-41). Zij stelt dat "Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: "Millions of people are suffering a lack of food and essential medicines, a shortage of goods including those for personal hygiene, power cuts, and dire housing and living conditions. Conditions are worsening by the day putting many lives at risk... Venezuelans are suffering multiple breaches of their human rights," the experts said. "Many people are suffering from lack of food and malnutrition, while the health situation has reached unbearable levels, especially for patients with chronic and terminal diseases such as diabetes, kidney disease and cancer . "Health centres continue to report serious shortages of medicines, basic equipment and medical supplies causing many preventable deaths." (zie in bijlage UNHCR, Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>). Dit situatie duurt voort. De VN meldden in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat: "The health situation in the country is dire, with hospitals lackim staff, supplies, medicines and electriciv to keep vital machinerv running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019, 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals". De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery

uncertain, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, *Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered'* - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitval (p.39)” en citeert vervolgens deze pagina. Verzoekster stelt verder dat deze informatie werd bevestigd door de laatst beschikbare rapporten en citeert hieromtrent uit de COI Focus van 4 april 2019 (p. 5), COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, pp. 37-38, 43-50) en EASO, COI Focus Venezuela, August 2020, pp. 41-49).

Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat de *“verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoekster dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela”*.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoekster naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM hierover en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoekster tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden. Zij wijst er op dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster van Venezuela afkomstig is, verwijst naar de ontwikkelingen *supra* wat de actuele onveiligheid zowel als de onmenselijke en/of vernederende levensomstandigheden in Venezuela betreft en stelt dat deze elementen ervoor zorgen dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1 tot 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij meent dat de motieven van de commissaris-generaal om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Met betrekking tot het verband met de asielaanvragen van haar kinderen stelt verzoekster dat zij zich grotendeels maar niet uitsluitend op dezelfde feiten beroept die door haar kinderen werden aangehaald. Zij stelt hierover dat *“Hoewel verzoekster inderdaad heeft verwezen naar vele gebeurtenissen die ook door haar kinderen werden opgeroepen in het kader van hun eigen verzoeken om internationale beschermingen, heeft zij ook verwezen naar gebeurtenissen die haar persoonlijk en individueel zijn overkomen. Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat zij het slachtoffer was van talrijke telefonische bedreigingen en van twee gewelddadige aanvallen op 28.11.2018 en 02.12.2018 (NPO, p. 10-12). Nochtans, zegt de verwerende partij niets over deze gebeurtenissen die ze gewoon niet analyseert. Verwerende partij kon zich redelijkerwijs niet beroepen op de afwijzing van de verzoeken van verzoeksters kinderen als basis voor de afwijzing van haar eigen verzoek terwijl zij individuele en persoonlijke elementen aanvoerde tot staving van haar verzoek om internationale bescherming. Verwerende partij heeft de persoonlijke en individuele vervolging waarvan verzoekster persoonlijk en individueel het slachtoffer was volledig genegeerd. De verzoekster was echter bijzonder nauwkeurig en overtuigend over deze gebeurtenissen (NPO, p. 10-12). Voor de rest, is de laatste procedure van de verzoeksters zoon, M.O. W. C. N., momenteel in behandeling bij uw Raad. Die werd dus nog niet definitief afgewezen. Verwerende partij kon zich dus redelijkerwijs niet beroepen op de - niet definitieve - afwijzingsbeschikking die zij tegen W. heeft genomen als basis voor de afwijzing van het verzoek van verzoekster. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, heeft verzoekster een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aangetoond. De verwerende partij heeft de verklaringen van verzoekster niet objectief, onpartijdig en individueel geanalyseerd, in strijd met artikel 48/6, §5, van de vreemdelingenwet.*

De bestreden beslissing dient op zijn minst nietig worden verklaard om de verwerende partij in staat te stellen de vervolging, waarvan zij persoonlijk en individueel het slachtoffer was, te analyseren en te beoordelen.”

Met betrekking tot de problemen die verzoekster heeft ondervonden door de weigering van haar echtgenoot om de Milicia Bolivariana op te leiden betreft verzoekster ten eerste dat verwerende partij haar nooit heeft geconfronteerd met de schijnbare inconsistentie dat zij bij de DVZ hier niets over vermeldde en stelt dat verwerende partij artikel 17 § 2 van het KB van 11 juli 2013 zou moeten toepassen, wat niet gebeurd is. Verwerende partij heeft daardoor deze bepaling en haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ten tweede legt zij uit dat zij erg weinig tijd had bij de DVZ en dat de agent van de DVZ haar aanspoorde om haar asielmotieven snel samen te vatten. Ze voegt er aan toe dat *“wanneer ze bij de DVZ verklaart “We werden constant bedreigd omdat we de regime niet steunen”, ze in details wilde ingaan op de redenen waarom zij en haar familie als tegenstanders van het regime werden gezien, maar dat de agent weigerde en haar vertelde dat ze de mogelijkheid zou hebben om in detail op de gebeurtenissen in te gaan tijdens haar interview bij het CGVS. De verwerende partij is perfect op de hoogte van de omstandigheden waarin de interview bij de DVZ plaatsvonden en kan niet ontkennen dat de door de verzoekster gegeven beschrijving consistent is”*.

Verder betreft verzoekster dat verwerende partij haar nooit gevraagd heeft waarom haar kinderen geen melding hebben gemaakt van de problemen die hun vader met de colectivos heeft ondervonden en dat zij daardoor opnieuw artikel 17 § 2 van het KB van 11 juli 2013 en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. Verder legt zij uit dat haar kinderen hier niet over spraken *“om de eenvoudige reden dat zij hiervan niet op de hoogte waren, althans niet in detail. Dit was een probleem dat de verzoeksters echtgenoot betrof, met uitsluiting van hun kinderen. Verzoekster legt uit dat haar echtgenoot al moeite had om met haar over deze problemen te praten en dat het voor hem onmogelijk was om erover te praten met zijn kinderen omdat hij ze wilde behouden”*. Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, zeer precies was over hoe de colectivos druk op haar uitoefenden opdat haar echtgenoot zou terugkeren binnen het leger om de Milicia Bolivariana op te leiden. Zij stelt dat *“Ze heeft eigenlijk uitgelegd dat:*

- *ze vele malen werd bedreigd aan de telefoon (NPO, pp. 8-9, 11-12);*
- *haar dochter het slachtoffer was van een poging tot ontvoering (NPO, pp. 8, 11);*
- *de colectivos haar huis probeerden binnen te dringen (NPO, pp. 9, 11-12);*
- *“ de colectivos dreigende berichten lieten via graffiti achter bij haar huis in Caracas en op haar auto (NPO, pp. 9, 11);*
- *de colectivos beroofden haar van haar zak met voedsel van de regering op grond dat zij niet tot het vaderland behoorde (NPO, p. 13).*

De verzoekster legt uit dat de telefonische bedreigingen expliciet waren: « Als je man niet terugkomt om de militie op te leiden, zal jij duur betalen ». Zij herhaalt bovendien dat zij nooit meer thuisgekomen is na het incident waarbij de colectivos haar huis probeerden binnen te dringen in Caracas (NPO, p. 12). Bovendien heeft verzoekster tot twee keer toe getracht bescherming te krijgen van haar autoriteiten, zonder succes. Na de poging tot ontvoering van haar dochter en nadat de colectivos probeerden haar huis in Caracas binnen te dringen, ging verzoekster naar de politie, die haar vertelde dat ze niets kon doen omdat het een probleem was met de colectivos (NPO, p. 9). De verzoekster heeft alle vragen die haar werden gesteld over deze gebeurtenissen die ze heeft meegemaakt door de weigering van haar echtgenoot om terug te keren naar het leger om de Milicia Bolivariana op te leiden, uitvoerig beantwoord. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, was zij absoluut niet « vaag en weinig overtuigend ». Integendeel, was ze precies en bijzonder emotioneel (NPO, 8: « VZ huilt (...) VZ voelt zich duizelig en misselijk » ; NPO, p. 10: « VZ huilt » ; NPO, p. 11 : « VZ huilt »).

Wat de reden voor haar komst naar België betreft, betwist verzoekster de analyse van de verwerende partij en argumenteert verzoekster als volgt: *“Hoewel het waar is dat zij in naar België is gekomen om haar kinderen te bezoeken (haar zoon heeft haar die reis geschenk), wenst zij te wijzen op bepaalde elementen die de neiging hebben de analyse van de verdachte te kwalificeren. Verzoekster wijst erop dat zij tussen augustus 2016 (poging van de colectivos tot binnen in haar huis in Caracas te dringen) en december 2018 (inbezitneming van haar boerderij in San Cristobal door de Colombiaanse paramilitairen) voortdurend in beweging was tussen Caracas (bij haar zus om haar moeder te zien), Cucuta (in Colombia voor de medicijnen van haar moeder) en San Cristobal (bij haar boerderij in de staat Tachira aan de Colombiaanse grens - NPO, p. 4). Vanaf december 2018 werd ze gedwongen te gaan wonen in Cucuta (Colombia - NPO, p. 10-11) omdat ze geen toegang had tot haar appartement in Caracas (gevreesd sinds de poging tot inbraak van de colectivos in augustus 2016), noch tot haar boerderij in San Cristobal (met geweld ingenomen door de Colombiaanse paramilitairen in december*

2018). De enige reden waarom verzoekster toen niet uit Venezuela is vertrokken, is dat haar moeder volledig van haar afhankelijk was. Het was verzoekster die heen en weer reisde tussen Caracas en Cucuta (Colombia) om de geneesmiddelen te verkrijgen die nodig waren voor het overleven van haar moeder en die onbeschikbaar waren in Venezuela (NPO, p. 15: « Mijn moeder was mijn motivatie om te blijven doorgaan. maar die is er niet meer Ik ben het echt moe om te blijven vluchten. mijn adem is op. »). Als haar moeder haar niet nodig had gehad, zou verzoekster al lang geleden uit Venezuela zijn gevlucht. Sinds december 2018 woont ze trouwens namelijk in Colombia (Cucuta) vanwaar ze regelmatig heen en weer reisde naar Caracas om essentiële medicijnen naar haar moeder te brengen, die bij haar zus woonde. Tijdens haar verblijf in België om haar drie vermiste kinderen te zien, verloor verzoekster haar moeder (20 november 2020). Ze had dus geen reden meer om terug te keren naar haar land van herkomst, dat ze in feite al sinds december 2018 ontvlucht was”.

Met betrekking tot het feit dat haar paspoort verlengd werd in januari 2018 en zij op legale wijze naar België kwam, citeert verzoekster paragraaf 47 van UNHCR, “*Handbook on procedures and criteria for detennining refugee status and guidelines on international protection*”, February 2019 en stelt dat het loutere feit dat verzoekster een paspoort kreeg of haar land verliet met een paspoort duidelijk niet voldoende is om haar vrees te betwisten.

Wat de sociaal-economische situatie van verzoekster betreft betwist zij dat zij niet in een mensonwaardige situatie zou zijn in geval van terugkeer, verwijst naar het eerste middel waarin wordt uiteengezet dat het de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften ontbreekt. Zij stelt dat haar verklaringen in dit verband uit hun context werden gerukt en dat verwerende partij inderdaad beweert: “*Alle drie uw kinderen studeerden, en twee van hen volgden zelfs hogere studies . Naast jullie appartement in Caracas, hadden jullie een eigendom in San Cristobal. Zowel u als uw man werkten, en hierbij verklaart u zelf dat u heel goed verdiende (bestreden beslissing, p. 5). Nochtans, zijn deze informatie niet meer actueel: 1°) de kinderen van de verzoekster bevinden zich allemaal in België; 2°) haar appartement in Caracas is sinds 2016 niet meer toegankelijk; 3°) hetzelfde geldt voor haar eigendom in San Cristobal dat door de Colombiaanse paramilitairen werd ingenomen; 4°) bij het laatste nieuw s werkte haar echtgenoot niet (NPO, pp 6-7); 5°) de verzoekster is in september 2017 gestopt met werken vanwege haar problemen (NPO, blz. 5 en 10). Verzoekster heeft niets meer over in Venezuela: geen huis, geen werk,... In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, bestaat er in de hoofd van verzoekster ernstige problemen van socio-economische aard en, in geval van terugkeer naar Venezuela, loopt zij persoonlijk en bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’.*”

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;

2. Aanstelling BJB;

3. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;

4. CNN, Venezuela named world's most dangerous country' again, poll finds, June 8, 2018. <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuelamost-dangerouscountry-intl/index.html>;

5. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;

6. Amnesty International, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hungerpunishment-and-fear-the-formula-forrepression-used-by-authorities-undemicolas-maduro/>;

7. UN Human Rights office of the high commissioner. Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, June 2018; p. 35, beschikbaar op https://www.ohchr.org/Documents/Countries/VE/VenezuelaReport2018_EN.pdf;

8. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernandoalban-deathvenezuela-opposition-politician-custody>;

9. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019. <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
10. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
11. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-another-tool-to-intimidate-the-press/>;
12. Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019, <https://www.miamiherald.com/news/nationworld/world/americas/venezuela/article223950330.html>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/;
16. Human Rights Watch, World Report 2019 - Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela>;
17. UNHCR. "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018. <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
18. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain. 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
19. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo; 24/02/2019. <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>.

3. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

Volgens haar verklaringen heeft verzoekster haar hele leven in Caracas gewoond, waar ze werkte bij de provinciale bank gedurende 23 jaar. Zij en haar echtgenoot kochten een boerderij in Tachira, waar zij soms verbleven.

Verzoekster beroept zich voor haar verzoek om internationale bescherming op de bedreigingen die zij kreeg van de colectivos; de problemen van haar drie kinderen, die ook allen internationale bescherming vroegen in België, met colectivos en de autoriteiten, de problemen van haar echtgenoot met paramilitairen in Tachira en haar deelname aan manifestaties tegen het regime van Maduro.

5.2.1. Voor zover verzoekster zich beroept op haar deelname aan demonstraties tegen het regime van Maduro stelt de Raad het volgende vast. Onder verwijzing naar de landenrapporten in het administratief dossier (OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019; OHCHR: *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019; Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020, p. 37-40 en p. 59-60 en EASO: *Venezuela Country Focus* van augustus 2020), erkent verwerende partij dat er nog steeds sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering, maar dat daarbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden met een hoge functie binnen een oppositiepartij. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat, onder verwijzing deels naar dezelfde bronnen, dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd.

Uit het EASO-rapport, bijgebracht door beide partijen blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, *Venezuela Country Focus*, August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

Verzoekster kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat niet enkel personen met een zichtbare of centrale rol in de oppositie worden gevisieerd. Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door haar deelname aan protesten in het vizier is gekomen van de Venezolaanse autoriteiten en bijgevolg ook niet aantoonbaar dat zij omwille van haar deelname aan deze protesten vervolging riskeert in geval van terugkeer. Zo verklaart verzoekster dat zij weliswaar gekant is tegen het regime van Maduro maar dat zij niet politiek actief was omdat zij voor haar moeder moest zorgen. Daardoor kon ze slechts deelnemen aan twee marsen in 2018 toen ze op reis was en niet voor haar moeder moest zorgen maar kan ze niet precies zeggen wanneer deze marsen plaatsvonden (notities PO CGVS, p. 7). Er kan dan ook niet betwist worden dat verzoeksters politieke activiteiten zeer beperkt waren. Zij maakt verder geen gewag van enige problemen die zij zou ondervonden hebben omwille van haar deelname aan deze marsen. Uit niets blijkt dat zij omwille van haar deelname aan twee manifestaties in 2018 in geval van terugkeer naar Venezuela in de negatieve aandacht van de autoriteiten of aan het regime gelieerde groeperingen zal komen. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen poging wordt ondernomen om de motieven met betrekking tot haar politieke activiteiten te weerleggen. De loutere verwijzing in het eerste middel naar algemene landeninformatie met betrekking tot de repressie van opposanten en demonstranten tegen de regering zonder deze informatie op haar individuele omstandigheden te betrekken volstaat daartoe niet.

5.2.2. In zoverre verzoekster zich beroept op de verschillende problemen die haar drie kinderen kenden in Venezuela, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de belangrijkste motieven in de weigeringsbeslissingen die door de commissaris-generaal werden genomen ten aanzien van haar drie kinderen en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin deze beslissingen werden bevestigd. De Raad verwijst hierbij naar wat hierover uiteengezet is in de afdeling B. Motivering van de bestreden beslissing zoals weergegeven in punt 1 van dit arrest. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent besloten dat waar verzoekster in haar eigen verzoek verwijst naar feiten die reeds werden behandeld in het kader van de verzoeken van haar kinderen en waarin werd geoordeeld dat zij geen persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade konden aantonen, zij bijgevolg evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen. Verzoekster stelt dat zij weliswaar heeft verwezen naar vele gebeurtenissen die ook door haar kinderen werden ingeroepen maar dat zij daarnaast ook verklaard heeft het slachtoffer te zijn geweest van talrijke telefonische bedreigingen en twee gewelddadige aanvallen op 28 november en 2 december 2018, maar dat verwerende partij deze gebeurtenissen niet analyseert. Verder wijst zij er op dat de laatste procedure van haar zoon M.O.W.C.N. momenteel in behandeling is bij de Raad en dat verwerende partij zich dus niet kon beroepen op diens weigeringsbeslissing als basis voor de bestreden beslissing omdat de beslissing t.a.v. deze zoon nog niet definitief is.

De Raad wijst vooreerst op het arrest 230 047 met betrekking tot verzoeksters zoon W., waarin de door hem voorgehouden feiten ongeloofwaardig werden bevonden en waartegen geen cassatieberoep werd ingediend. In het arrest nr. 213 114 met betrekking tot het beroep van verzoeksters zoon W.C.N. in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan diens verklaringen geen geloof kon worden gehecht. In arrest nr. 226292 met betrekking tot verzoeksters dochter werd vastgesteld dat geen oorzakelijk verband werd aangetoond tussen de beweerde ontvoeringspoging en de problemen van verzoeksters echtgenoot en zonen en dat geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in haar hoofde kon worden aangenomen, terwijl in arrest nr. 236410 het beroep in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming werd afgewezen omdat zij geen elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. De Raad wijst er op dat van zodra hij een arrest over een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RVS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest en mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen die reeds met betrekking tot dit verzoek werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd. Verzoekster kan door middel van het onderhavige verzoekschrift geen beroep tegen deze arresten kan aantekenen in hoofde van haar kinderen. Verzoekster brengt ook geen elementen aan waaruit blijkt dat zij persoonlijk werd gevisieerd omwille van de door haar aangehaalde problemen en feiten die haar kinderen betreffen, zodat zij geen gegronde vrees voor vervolging aantoonde op grond van deze feiten die door de Raad reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

Waar zij opwerpt dat het beroep ingesteld door haar zoon W.C.N. in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming nog hangende is voor de Raad en verwerende partij zich hier niet op kon beroepen als grond voor de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekster, stelt de Raad vast dat zij in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt op grond waarvan kan blijken dat zij omwille van de problemen die haar zoon heeft aangehaald, gevisieerd wordt door de Venezolaanse overheden, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op het feit dat de bestreden beslissing deels verwijst naar de weigeringsbeslissing ten aanzien van haar zoon W.C.N.. Ten slotte wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten aan verzoekende partij het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoekster opwerpt dat verwerende partij de talrijke telefonische bedreigingen niet analyseert, stelt de Raad vast dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de telefonische bedreigingen die verzoekster verklaart ontvangen te hebben van de colectivos maar dat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig worden geacht. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing in een ander onderdeel van het tweede middel bekritiseert en verwijst naar de vaststellingen *infra* dienaangaande.

Wat betreft de beweerde aanvallen vallen op 28 november 2018 en 2 december 2018 die volgens verzoekster evenmin worden geanalyseerd in de bestreden beslissing stelt de Raad vooreerst vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de vragenlijst CGVS blijkt dat verzoekster verklaart dat

de grootvader van haar echtgenoot in verdachte omstandigheden stierf op 28 november 2018. Toen zij na de begrafenis naar hun boerderij in San Cristobal ging, werd zij volgens haar verklaringen bij de haren gegrepen en bedreigd door paramilitairen die haar zeiden dat ze binnen de twee uur moest weg zijn (notities PO CGVS, p. 5).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van haar zoon W.C.N. geen geloof werd gehecht aan het vertrek van verzoekster naar Colombia naar aanleiding van de problemen van hun familie met de paramilitairen na de dood van diens grootvader op 28 november 2018. Voor zover hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing slechts indirect rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen met betrekking tot de bedreigingen door paramilitairen na de begrafenis van de grootvader van verzoeksters echtgenoot, wijst de Raad er op dat hij inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid heeft waardoor het geschil in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep bij de Raad is hij niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip waarop de begrafenis zou plaatsgevonden hebben en derhalve ook de bedreigingen waarvan zij beweerde het slachtoffer te zijn, nu zij verklaart dat zij na de begrafenis naar de boerderij ging omdat de begrafenis in Los Palmares was en de boerderij er vlakbij lag (notities PO CGVS, p. 4). Zij stelt eerst dat de begrafenis plaatsvond op 17 december (notities PO CGVS, p. 4) maar daarna op 2 december (notities PO CGVS, p. 10) waarna zij onmiddellijk naar Cucuta in Colombia zou zijn gegaan. Haar tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het tijdstip waarop zij bedreigd zou zijn geweest ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen terzake. Bovendien verklaart verzoekster dat zij door haar echtgenoot reeds in april of mei van 2018 werd ingelicht van het feit dat zij ernstig bedreigd waren door paramilitairen in Tachira en hij en hun dochter zich daardoor genoodzaakt zagen naar Peru te vluchten. Dat verzoekster, wetende dat haar man en dochter bedreigd werden door paramilitairen, zich toch alleen naar de boerderij zou begeven is naar het oordeel van de Raad niet geloofwaardig, zodat aan haar bewering persoonlijk bedreigd te zijn geweest door paramilitairen in Tachira geen geloof kan worden gehecht.

5.2.3. Wat betreft verzoeksters beweerde problemen met colectivos die verzoeksters echtgenoot wilden dwingen om terug te keren naar Venezuela om burgers op te leiden in het kader van de Milicia Bolivariana; stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekster hiervan geen melding maakt in de vragenlijst CGVS. De Raad stelt samen met verzoekster ook vast dat zij met dit hiaat in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd geconfronteerd. Waar verzoekster argumenteert dat verwerende partij hierdoor artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, wijst de Raad er op dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoekster te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, BS. 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoekster niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning). Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoekster niet met de inconsistenties tussen haar verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Verzoekster heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde inconsistenties, waarvan zij *in casu* ook gebruik heeft gemaakt.

Waar zij stelt dat zij verhinderd werd door de ambtenaar bij de DVZ om nadere details te verstrekken bij haar verklaring dat ze constant bedreigd werden omdat ze het regime niet steunen en dat zij de kans zou krijgen om hier in detail in te gaan tijdens het interview bij het CGVS, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het om een loutere bewering gaat en dat het verslag haar werd voorgelezen in het Spaans en dat zij bevestigde dat deze verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Uit de vragenlijst kan niet blijken of de ambtenaar van de DVZ verzoekster verhinderde om in details te treden over de bedreigingen zoals verzoekster beweert, maar de Raad stelt ook vast dat in de vragenlijst verzoekster wordt aangemaand nauwkeurig maar in het kort de voornaamste feiten of elementen weergeeft.

Waar zij stelt dat verwerende partij haar nooit heeft gevraagd waarom haar kinderen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming geen melding hebben gemaakt van de problemen die hun vader met de colectivos heeft gehad en hierdoor opnieuw artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, wijst de Raad vooreerst op hetgeen hierboven werd uiteengezet met betrekking tot de problemen van haar kinderen waar zij zich deels op beroept. Verder wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal alle gegevens dient te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoeksters verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens als na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Geen enkele bepaling verplicht de commissaris-generaal evenwel dit onderzoek te voeren tijdens het persoonlijk onderhoud en het CGVS kan bezwaarlijk bij het horen van verzoekster speculeren of anticiperen op hiaten in de afgelegde verklaringen of omissies in verklaringen van familieleden in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming. Ook hier heeft verzoekster bovendien de mogelijkheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde inconsistentie met de verklaringen van haar kinderen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 kan uit het niet bevragen van verzoekster over het gegeven dat haar kinderen hier niets over vermeldden tijdens hun verzoeken om internationale bescherming als dusdanig niet blijken.

Waar verzoekster betoogt dat haar kinderen althans niet in detail op de hoogte waren van de problemen die hun vader had ondervonden met de colectivos en dat zij hierover niet met hun kinderen spraken, zoals verzoekster in het tweede middel betoogt, kan dit niet overtuigen naar het oordeel van de Raad. Dergelijke verklaring volstaat niet om de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat het feit dat geen enkele van haar kinderen ook maar iets vermeldt over de problemen van hun vader met de colectivos omdat de autoriteiten wilden dat hij zijn job in het leger terug opneemt ernstig doet twifelen aan de beweerde problemen, te weerleggen. Immers blijkt uit haar verklaringen dat verzoeksters echtgenoot sinds 2015 naar Tachira was verhuisd omdat hij was opgeroepen voor een opleiding van de Militia Bolivariana en dat haar dochter in augustus 2016 bij haar vader in Tachira ging wonen en in 2018 samen met hem van daaruit naar Peru ging. Ook haar twee zonen brachten, zij het minder lang, tijd door met hun vader nadat zij uit Caracas vertrokken. De drie kinderen beroepen zich op problemen met de colectivos bij hun verzoeken om internationale bescherming. Dat zij volledig onwetend zouden zijn van de problemen van hun vader met de colectivos omwille van zijn militaire achtergrond, is gezien de omstandigheden, achtergrond en leeftijd van haar drie kinderen, niet geloofwaardig. Waar verzoekster voorhoudt dat het voor haar echtgenoot onmogelijk was om hierover met zijn kinderen te spreken omdat hij ze wilde behouden, stelt de Raad vast dat zij hiermee geen afdoende verklaring biedt voor het feit dat haar kinderen hier absoluut niets over vermeldden. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeksters echtgenoot hierover niets vertelde aan zijn kinderen uit schrik dat zijn kinderen iets zou kunnen overkomen, kan niet worden ingezien waarom zij hun kinderen hiervan niet op de hoogte brachten nadat zij Venezuela hadden verlaten en zij dus buiten het bereik van de colectivos waren. Verder maakt verzoekster ook geen melding van het feit dat de autoriteiten of de colectivos pogingen zouden ondernomen hebben om ook via haar kinderen druk te zetten op haar echtgenoot om terug te keren en zich te melden voor de Milicia Bolivariana. Indien de colectivos werkelijk op zoek zouden geweest zijn naar verzoeksters echtgenoot zou kunnen verwacht worden dat zij, toen haar kinderen beweerdelijk in aanraking kwamen met de autoriteiten en colectivos, hiervan gebruik zou worden gemaakt om verzoeksters echtgenoot te lokaliseren, minstens onder druk te zetten. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hierover. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster zelf stelt dat hun kinderen *niet in detail* op de hoogte waren van de specifieke problemen van hun vader met de colectivos, wat impliceert dat zij minstens op de hoogte waren van deze problemen en in tegenstrijd is met verzoeksters betoog in het verzoekschrift dat zij hierover niet spraken met hun kinderen.

Wat betreft de beweerde problemen van verzoekster met de colectivos en de druk die zij op haar zouden gezet hebben om haar echtgenoot te laten terugkeren, stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat haar verklaringen hierover vaag zijn en dat zij wat betreft de feiten die zij aanhaalt, het verband met haar echtgenoot niet op overtuigende wijze aantoonst en dat dit slechts gestoeld is op een vermoeden dat zij verder niet staaft. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: *“U verklaart dat, eenmaal het begon – telefonische bedreiging, poging van ontvoering, beschadiging auto -, het een waterval was aan incidenten (CGVS p. 12 en p. 13). Gevraagd hier verder op in te gaan toont u enkele documenten en zegt u dat jullie auto werd bespoten met graffiti.*

*U geeft geen verdere uitleg over de wijze waarop u onder druk werd gezet om uw echtgenoot terug naar Venezuela te laten komen (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd of de colectivos in hun bedreigingen ooit rechtstreeks iets over uw echtgenoot hebben gezegd, antwoordt u ontwijkend. Zo zegt u dat ze rechtstreeks uw echtgenoot, uw zoon W. en later ook uw zoon W. bedreigden. Ze zeiden dat u goed voor uw dochter moest zorgen. Verder begint u uit te leggen hoe de politie de colectivos beschermt en hoe men hierdoor geen klacht kan indienen tegen hen (CGVS p. 14). U wordt gedurende verschillende jaren bedreigd door de colectivos die per sé willen dat uw echtgenoot terugkeert naar Caracas. Deze colectivos wonen op nog geen 11 minuten van uw appartement (CGVS p. 8). Ondanks de langdurigheid en intensiteit van de bedreigingen, en ondanks het feit dat ze vlak bij u woonden, blijkt dat ze u slechts één keer hebben aangesproken in persoon maar dat uit dit incident geenszins blijkt dat zij zouden eisen dat uw echtgenoot zou terugkeren en zijn werk bij het leger zou opnemen. Wanneer namelijk voor een eerste keer wordt gevraagd of u de colectivos ooit in fysiek bent tegengekomen, antwoordt u dat men ze echt wel herkent aan hoe ze er uit zien. Ze verplaatsen zich met motors en houden hun hand aan hun riem zodat men hun wapen kan zien. Toen u op een keer een zak met voedsel van de regering was gaan kopen, pakten de colectivos uw zak af en zeiden ze dat u niet tot het vaderland behoorde (CGVS p. 13). Wanneer daarop vervolgens wordt gevraagd of u ooit nog een andere interactie met hen hebt gehad, antwoordt u dat het enkel de telefonische bedreigingen waren. Wanneer wordt gevraagd of zij ooit iets in persoon hebben gezegd tegen u, antwoordt u dat dat eigenlijk niet zo was. U herhaalt nogmaals het incident met de voedselzak, u vernoemt de poging tot inbraak, de beschadigingen aan uw auto en de poging tot ontvoering van uw dochter (CGVS, p. 14). Wanneer specifieker wordt gevraagd of u de colectivos, die u bedreigden via de telefoon, soms tegen kwam op straat, antwoordt u dat u dat eigenlijk moeilijk kan zeggen want zij wisten wie u was, maar u wist niet wie zij waren. U wordt geconfronteerd met het vreemde feit dat deze colectivos u nooit in het echt hebben bedreigd, terwijl zij tegelijkertijd op slechts 11 minuten van u wonen en u reeds jarenlang bedreigen, waarop u zegt dat u het eigenlijk ook niet zou weten en graag wel zou willen weten. Volgens u ging het vooral om een drukmiddel wat betreft u man, en dat u niet zo interessant was voor hen aangezien u niets van wapens wist (CGVS p. 14). Dat u sinds 2015 – wanneer ze uw echtgenoot zouden hebben gevraagd om die opleiding in het leger te geven – slechts één keer in persoon zou zijn benaderd, en dan nog slechts om een zak voedsel af te nemen, doet verder twifelen aan uw beweerde vervolging omwille van uw echtgenoot. Wanneer u wordt gevraagd of u los van het beschadigen van de auto, gedurende de twee jaar dat u niet naar uw appartement ging, nog bedreigingen heeft ontvangen, antwoordt u dat u er gewoon niet was om de bedreigingen te ontvangen. U hoopte dat ze door jullie vertrek, u en uw familie zouden vergeten maar u was er zeker van dat indien ze u zouden zien, de bedreigingen gewoon voort zouden gaan (CGVS p. 12). Dat u reeds jaren vervolging van de autoriteiten en de colectivos vreest maar dat dit nooit verder kwam dan telefonische bedreigingen, een poging tot inbraak en het afnemen van een zak voedsel doet verdere twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Indien u daadwerkelijk vervolgd zou worden door de almachtige Venezolaanse autoriteiten kan verwacht worden dat dit op een doortastendere manier zou gebeuren dan deze loutere feiten die u aanhaalt. Aan de hand van bovenstaande verklaringen kan u niet aantonen daadwerkelijk door de colectivos gevisieerd te worden om uw echtgenoot terug naar Venezuela te laten komen en zijn werk in het leger terug te laten opnemen". De Raad stelt vast dat verzoekster geen ernstig verweer voert tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Immers door louter haar verklaringen met betrekking tot de beweerde feiten en de twee pogingen om bescherming te krijgen van de autoriteiten te herhalen en er op te wijzen dat zij alle vragen over deze gebeurtenissen uitvoerig heeft beantwoord, slaagt zij er niet in om deze motieven te weerleggen. Het komt immers verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen aan de hand van concrete elementen die aantonen dat verwerende partij verzoeksters verklaringen niet correct heeft beoordeeld en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken, waartoe verzoekster in gebreke blijft. Waar zij in het verzoekschrift stelt dat de telefonische bedreigingen expliciet waren en ze weergeeft als "Als je man niet terugkomt om de militia op te leiden, zal je duur betalen", kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij dergelijke bewoordingen niet heeft gebruikt tijdens het persoonlijk onderhoud ook al werd haar expliciet gevraagd of "zij in hun bedreigingen ooit rechtstreeks iets hebben gezegd over uw echtgenoot" (notities PO CGVS, p. 14) zodat dit moet beschouwd worden als een loutere *post factum* verklaring, die de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet kan herstellen. Waar zij tenslotte aanvoert dat zij niet vaag en weinig overtuigend, maar integendeel precies en bijzonder emotioneel was en daartoe verwijst naar verschillende meldingen in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster huilde en zich duizelig en misselijk voelde, wijst de Raad er op dat een emotionele reactie tijdens het persoonlijk onderhoud als dusdanig geenszins een indicatie is van het al dan niet overtuigend en precieze karakter van haar verklaringen, maar dat dit moet blijken uit de inhoud van haar verklaringen.*

Verzoekster toont aldus niet aan dat verwerende partij ten onrechte haar verklaringen met betrekking tot hoe de colectivos precies druk op haar zetten om haar echtgenoot te doen terugkeren als vaag en weinig overtuigend heeft gekwalificeerd.

5.2.4. Verzoekster betwist verder de stelling van verwerende partij dat zij naar België kwam om haar kinderen te bezoeken en niet om de bedreigingen en problemen te ontvluchten. Zij voert aan dat zij vanaf december 2018 verplicht was om in Cucuta te gaan wonen omdat ze niet meer in haar appartement in Caracas kon, noch in haar boerderij in San Cristobal en dat zij tussen augustus 2016 en december 2018 over en weer reisde tussen Caracas, Cucuta en San Cristobal om voor haar moeder te zorgen. Zij stelt dat de enige reden waarom zij toen niet reeds uit Venezuela was vertrokken is dat haar moeder toen volledig afhankelijk was van haar. Hoewel zij erkent dat zij in eerste instantie naar België was gekomen om haar kinderen te bezoeken stelt zij dat haar moeder overleed op 20 november 2020 en zij dus geen reden meer had om naar haar land van herkomst teug te reizen.

De Raad stelt vast dat volgens haar verklaringen verzoekster vanaf december 2018 in Cucuta verbleef en van daaruit nog regelmatig naar Caracas reisde om haar moeder, die bij haar zus in San Martin verbleef, medicijnen te bezorgen (notities PO CGVS, p. 4). Hieruit blijkt vooreerst dat verzoeksters moeder, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in het verzoekschrift, verzoeksters moeder niet volledig van verzoekster afhankelijk was, nu zij bij haar zussen verbleef en dat zij, ondanks de beweerde problemen met de colectivos in Caracas, zij nog regelmatig naar Caracas terugkeerde na augustus 2016 zonder hierbij verder problemen te ondervinden. Voor zover verzoekster verklaart dat de enige reden waarom zij niet eerder uit Venezuela wegging de zorg voor haar moeder was, kan de Raad dus niet anders dan vaststellen dat zij, ook nadat zij Venezuela definitief had verlaten en vanaf december 2018 in Cucuta, Colombia woonde, zij ondanks haar beweerde problemen regelmatig terugkeerde en ook toen hierbij geen problemen met de colectivos ondervond. Bovendien verklaarde verzoekster zelf dat zij naar België is gekomen voor een korte periode om haar kinderen te bezoeken omdat zij haar oudste zoon al lang niet meer gezien had (notities PO CGVS, p. 6) en bevestigt zij in het verzoekschrift dat zij naar België is gekomen op uitnodiging van haar kinderen en dat haar zoon haar de reis heeft geschonken. Dat haar moeder overleed terwijl zij in België verbleef en zij dus geen reden meer had om terug te keren naar Venezuela doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen dat haar verklaringen met betrekking tot haar beweerde problemen met de colectivos ongeloofwaardig zijn en dat zij al sinds december 2018 niet langer in Venezuela woonde maar nog regelmatig naar Caracas kwam zonder er problemen te ondervinden met colectivos. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij Venezuela heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten of met deze autoriteiten gelieerde colectivos.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen van de Raad in een ander daglicht te stellen en zijn beoordeling om te buigen. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: *“Uw paspoort en uw identiteitskaart hebben betrekking op uw Venezolaanse identiteit en herkomst die niet onmiddellijk betwist worden. De huwelijksakte heeft betrekking op het huwelijk tussen u en uw echtgenoot, dat niet in twijfel wordt getrokken. Het bewijs van eigendom van uw voertuig bewijst enkel dat u dat voertuig bezat. De foto’s die u echter neerlegde over de beschadiging van uw voertuig stellen op zich geen oorzakelijk verband vast met de problemen die u beweerde te kennen met de colectivos en dienen slechts ter aanvulling van een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Hetzelfde geldt voor de migratiekaart voor Colombia die u neerlegde. De foto waarop u een krant vasthoudt bewijst in deze zin ook niets. De Google Maps kaarten die u neerlegde van de afstand tussen uw woonplaats en die van de colectivos; van uw boerderij in Los Palmares naar Cucuta, Colombia en van het gebied rond uw boerderij dienen slechts als indicatie bij een geloofwaardig relaas en kunnen louter op zich de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Het overlijden van uw moeder heeft niets te maken met uw problemen, waardoor de overlijdensakte van uw moeder niet relevant is voor uw dossier. Wat betreft de registratie van fiscale informatie en het contract van uw huis en uw boerderij dient te worden opgemerkt dat ook deze louter op zich geen wijzigingen kunnen aanbrengen aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw beweerde problemen in Venezuela”*. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat en neemt deze motieven derhalve over in dit arrest.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Verzoekster betoogt in het tweede middel dat zij in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela en verwijst daarvoor naar uitgebreide landeninformatie waaruit moet blijken dat het de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorgen en huisvesting ontbreekt en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau heeft bereikt zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. De commissaris-generaal citeert uitvoerig rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) om te stellen dat socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling en dat dit in essentie “*ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard betreft die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken*”. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoeksters profiel en familiale/financiële situatie in Venezuela of de algemene situatie in Venezuela niet van die aard is dat zij, in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt en wordt daarvoor verwezen naar het feit dat haar drie kinderen studeerden, ze naast hun appartement in Caracas nog eigendom hadden in San Cristobal en zowel zij als haar man werkten en zij goed verdiende.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Body t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene preciaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster, door de loutere verwijzing in het tweede middel naar het feit dat de kinderen van verzoekster zich allemaal in België bevinden, haar appartement in Caracas en eigendom in San Cristobal niet langer toegankelijk zijn, haar echtgenoot volgens de meest recente informatie niet werkt en verzoekster is gestopt met werken in september 2017, niet aantoont dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Ook uit de door verzoekster in het eerste middel geciteerde algemene landeninformatie met betrekking tot de humanitaire en economische crisis in Venezuela kan dit niet blijken.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met wijdverspreid geweld. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 26-34; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster voor haar vertrek uit Venezuela in de deelstaat gedeeltelijk in Táchira heeft verbleven, gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de COI Focus "*Venezuela Situatieschets*" van 15 mei 2020 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen en 484 gewapende confrontaties plaats vonden (COI Focus, p. 20; zie ook EASO, "*Venezuela Country Focus*", August 2020, p. 76). De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers. Er wordt niet ontkend dat deze gewapende confrontaties invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden ook tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking en intern ontheemden, zoals op 18-22 juni 2019 alsook midden februari en op 22 april 2020 in Boca de Grita. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Met het betoog dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden dat niet openlijk in oorlog is, dat er willekeurig en buitenproportioneel geweld wordt gebruikt tegen betogers en dat de politieke situatie zeer gespannen en onvoorspelbaar is, het verwijzen naar en citeren uit rapporten en krantenartikelen, toont verzoekster niet aan dat er in de deelstaat actueel in Táchira een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de door verzoekster aangebrachte landeninformatie grotendeels dezelfde is als diegene waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verder de algemene situatie in Venezuela betreft en geen specifieke bijkomende informatie bevat over de deelstaat Táchira.

7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM en in het tweede middel de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM, deze rechtsregel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet ontvankelijk wordt ingeroepen. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling. Voorts voert verzoekster in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Zij verduidelijkt echter niet – en de Raad ziet niet in – op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoekster toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster de beweerde problemen met de colectivos en de Venezolaanse autoriteiten niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET